ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

της 23ης Μαρτίου 1998 *

Στην υπόθεση Τ-18/97,

Atlantic Container Line AB και 15 άλλες ναυτιλιακές εταιρίες τακτικών γραμμών, εκπροσωπούμενες από τους John Pheasant, Nicholas Bromfield και Shaun Goodman, solicitors, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Loesch, 11, rue Goethe,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Richard Lyal, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως C(96) 3414 τελικό της Επιτροπής της 26ης Νοεμβρίου 1996 σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση IV/35.134 — Trans-Atlantic Conference Agreement),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Διαδικασία και επιχειρήματα των διαδίκων

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Ιανουαρίου 1997, η Atlantic Container Line AB και δεκαπέντε άλλες ναυτιλιακές εταιρίες τακτικών γραμμών (στο εξής: ACL), μέρη της συμφωνίας Trans-Atlantic Conference Agreement (στο εξής: TACA), άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως C(96) 3414 τελικό της Επιτροπής της 26ης Νοεμβρίου 1996 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), με την οποία η καθής ήρε την ασυλία έναντι των προστίμων που μπορούσε να απορρεύσει από την κοινοποίηση της συμφωνίας TACA σχετικά με την από κοινού άσκηση της εξουσίας καθορισμού των κομίστρων όσον αφορά τις χερσαίες μεταφορές εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στο πλαίσιο υπηρεσιών συνδυασμένης μεταφοράς (στο εξής: εξουσία καθορισμού των κομίστρων συνδυασμένης μεταφοράς στην Ευρώπη).

2 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Ιουνίου 1997, το European Council of Transport Users ASBL (στο εξής: ECTU), ένωση βελγικού δικαίου με έδρα τις Βρυξέλλες, στην οποία ανήκει το European Shippers'Council (στο εξής: ESC), εκπροσωπούμενη από τον Mark Clough, solicitor και δικηγόρο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue, ζήτησε να της επιτραπεί να παρέμβει υπέρ της καθής. Η ECTU εκθέτει ότι η ESC αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα των ευρωπαϊκών εθνικών ενώσεων των φορτωτών οι οποίοι δρουν στον τομέα της υπερπόντιας μεταφοράς εμπορευμάτων και ότι οι φορτωτές-μέλη καλύπτουν μεγάλο μέρος των ευρωπαϊκών εξαγωγών και εισαγωγών. Το άμεσο και ειδικό συμφέρον

της ESC απορρέει από το ότι η απόφαση ελήφθη κατά το πέρας διαδικασίας που κινήθηκε εν μέρει κατόπιν καταγγελίας που η ESC υπέβαλε κατά της TACA, από το ότι η ESC μετέσχε στη διοικητική διαδικασία και από το ότι η ESC έχει συμφέρον στο να θέσει η Επιτροπή όσο πιο γρήγορα γίνεται τέλος στην παράνομη συμπεριφορά των προσφευγουσών.

3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Ιουνίου 1997, η The European Community Shipowners' Association (στο εξής: ECSA), ένωση βελγικού δικαίου με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τους Denis Waelbroeck και Denis Fosselard, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, ζήτησε να παρέμβει υπέρ των προσφευγουσών. Η ECSA εκθέτει ότι μέλη της είναι οι εθνικές ενώσεις εφοπλιστών των διαφόρων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Νορβηγίας και ότι, στην παρούσα υπόθεση, ενεργεί επ' ονόματι των εκμεταλλευομένων πλοία ευρωπαϊκών ναυτιλιακών διασκέψεων, και ειδικότερα επ' ονόματι των μελών των διαφόρων ναυτιλιακών διασκέψεων τακτικών γραμμών που εξυπηρετούν την Ευρωπαϊκή Ένωση, τα οποία, με τη σειρά τους, είναι μέλη των ενώσεων μελών της ECSA. Η ECSA υποστηρίζει ότι πληροί τις τέσσερις προϋποθέσεις που τάσσει η νομολογία (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1993, T-87/92, Kruidvat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1375, σκέψη 14, και της 28ης Μαΐου 1997, T-120/96, Lilly Industries κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 24), για να μπορέσει να επιτραπεί σε ένωση να παρέμβει. Πρώτον, εκπροσωπεί μεγάλο αριθμό επιχειρήσεων που δρουν στον συγκεκριμένο τομέα. Δεύτερον, μεταξύ των καταστατικών σκοπών της περιλαμβάνεται η προστασία των συμφερόντων των μελών της. Τρίτον, η υπόθεση εγείρει ζητήματα αρχής που επηρεάζουν τη λειτουργία του περί ου πρόκειται τομέα. Συγκεκριμένα, με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή αποφάσισε ότι η άσκηση από τα μέρη της συμφωνίας TACA της εξουσίας καθορισμού των κομίστρων συνδυασμένης μεταφοράς αποτελεί κατάφωρη και σοβαρή παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, η οποία δεν μπορεί να τύχει ούτε της εξαιρέσεως ανά κατηγορία που προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4056/86 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1986, για τον καθορισμό του τρόπου εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης στις θαλάσσιες μεταφορές (ΕΕ L 378, σ. 4), ούτε της ατομικής εξαιρέσεως του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης. Πολλοί εφοπλιστές που εκπροσωπούνται από την ECSA είναι μέλη ναυτιλιακών διασκέψεων τακτικών γραμμών που εξυπηρετούν την Ευρωπαϊκή Ένωση οι οποίες ακολουθούν πρακτικές όμοιες με την εξουσία καθορισμού των κομίστρων συνδυασμένης μεταφοράς στην Ευρώπη. Τέταρτον, τα συμφέροντα των μελών της ECSA

μπορούν να επηρεαστούν σε σημαντικό βαθμό από την εκδοθησομένη απόφαση. Συγκεκριμένα, αν παύσει να ασκείται η εξουσία καθορισμού των κομίστρων συνδυασμένης μεταφοράς στην Ευρώπη, υφίσταται κίνδυνος να ζημιωθούν οι εκμεταλλευόμενοι πλοία διασκέψεων και οι πελάτες τους, οι ναυλωτές.

4 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Ιουνίου 1997, η Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την Kareen Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια στη Διεύθυνση Νομικών Υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τη Régine Loosli-Surrans, chargée de mission στην ίδια διεύθυνση, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 9, boulevard du Prince-Henri, ζήτησε να παρέμβει υπέρ της καθής.

5 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Ιουλίου 1997, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας ζήτησε να παρέμβει υπέρ των προσφευγουσών. Με έγγραφο της 18ης Αυγούστου 1997, το Ηνωμένο Βασίλειο απέσυρε την αίτησή του παρεμβάσεως.

6 Οι αιτήσεις παρεμβάσεως επιδόθηκαν από τη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις προσφεύγουσες και την καθής, σύμφωνα με το άρθρο 116 του Κανονισμού Διαδικασίας.

7 Με έγγραφα της 17ης και 30ής Ιουλίου 1997, η καθής ανέφερε ότι δεν έχει να υποβάλει παρατηρήσεις επί των διαφόρων αιτήσεων παρεμβάσεως.

8 Με έγγραφο της 25ης Ιουλίου 1997, οι προσφεύγουσες γνωστοποίησαν ότι δεν έχουν αντίρρηση για την παρέμβαση της Γαλλικής Δημοκρατίας, του Ηνωμένου Βασιλείου και της ECSA, αλλ' αντιθέτως ζήτησαν να απορριφθεί η αίτηση παρεμβάσεως της ECTU, υποστηρίζοντας ότι η ECTU δεν δικαιολόγησε επαρκώς το άμεσο και ενεστώς συμφέρον της προς λύση της διαφοράς. Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, αφενός, ότι, κατά τη νομολογία, ο καταγγέλλων δεν μπορεί να έχει συμφέρον να ληφθεί απόφαση άρσεως της ασυλίας έναντι των προστίμων της οποίας απολαύουν τα μέρη

κοινοποιηθείσας συμφωνίας (διάταξη του Πρωτοδικείου της 23ης Ιανουαρίου 1991, T-3/90, Prodifarma κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1, σκέψη 43), και, αφετέρου, ότι δεν μπορεί να δεσμεύσει το Πρωτοδικείο η εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση ότι υφίσταται επαρκές συμφέρον για να δικαιολογηθεί η συμμετοχή στη διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής. Υπογραμμίζουν ακόμη ότι οι λόγοι που προέβαλε η ECTU δεν αφορούν το συμφέρον της να παρέμβει στην παρούσα υπόθεση, η οποία έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως περί ανακλήσεως του ευεργετήματος ασυλίας έναντι των προστίμων, αλλά το συμφέρον της να ληφθεί τελική απόφαση επί της ουσίας, έχουσα σκοπό την εξέταση του συμβιβαστού της κοινοποιηθείσας συμφωνίας με το άρθρο 85 της Συνθήκης και απαγορεύουσα τον καθορισμό κομίστρων για τα συγκεκριμένα μεταφορικά μέσα στο πλαίσιο της συνδυασμένης μεταφοράς. Οι προσφεύγουσες καταλήγουν ότι η αίτηση παρεμβάσεως της ECTU πρέπει να απορριφθεί.

9 Στην περίπτωση που επιτραπεί η παρέμβαση της ECTU, οι προσφεύγουσες ζητούν όπως ορισμένα στοιχεία της δικογραφίας τύχουν εμπιστευτικής μεταχειρίσεως έναντι της ECTU.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

10 Σύμφωνα με το άρθρο 37, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, το οποίο έχει εφαρμογή επί του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού, και σύμφωνα με το άρθρο 115, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, τα κράτη μέλη και τα όργανα της Κοινότητας δύνανται να παρεμβαίνουν στις διαφορές που υποβάλλονται στο Πρωτοδικείο. Όσον αφορά την αίτηση παρεμβάσεως που υποβάλλεται από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο, πρέπει να υπομνησθεί ότι το δικαίωμα παρεμβάσεως εξαρτάται από την προϋπόθεση να δικαιολογηθεί άμεσο και ενεστώς συμφέρον για τη λύση της διαφοράς και όχι συμφέρον σε σχέση με τους προβληθέντες ισχυρισμούς [διατάξεις του Δικαστηρίου της 12ης Απριλίου 1978, 116/77, 124/77 και 143/77, Amylum κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Recueil 1978, σ. 893 (δεν υπάρχει μετάφραση στα ελληνικά), και της 17ης Ιουνίου 1997, C-151/97 P (I) και C-157/97 P (I), National Power και PowerGen, Συλλογή 1997, σ. I-3491, σκέψη 66]. Ωστόσο, το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο, ερμηνεύοντας ευρέως έναντι των ενώσεων το δικαίωμα παρεμβάσεως, ακολουθούν την πρακτική που συνίσταται στο να επιτρέπουν την παρέμβαση αντιπροσωπευτικών ενώσεων που έχουν ως σκοπό την προστασία

των μελών τους σε υποθέσεις στις οποίες ανακύπτουν ζητήματα αρχής δυνάμενα να επηρεάσουν σε σημαντικό βαθμό τα συμφέροντα των μελών τους (προαναφερθείσα στη σκέψη 3 διάταξη Kruidvat κατά Επιτροπής, σκέψη 14, και προαναφερθείσα στην παρούσα σκέψη διάταξη National Power και PowerGen).

11 Εφόσον η αίτηση παρεμβάσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας υποβλήθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 115 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, πρέπει να γίνει δεκτή.

12 Χωρίς να χρειάζεται να επιλυθεί το ζήτημα αν η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα, υπό το κράτος του κανονισμού (ΕΟΚ) 1017/68 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουλίου 1968, περί εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού στους τομείς των σιδηροδρομικών, οδικών και εσωτερικών πλωτών μεταφορών (ΕΕ ειδ. έκδ. 07/001, σ. 86), να λάβει απόφαση ανακλήσεως του ευεργετήματος της ασυλίας έναντι των προστίμων, πρέπει να εκτιμηθεί αν η ECTU και η ECSA έχουν εν προκειμένω επαρκές συμφέρον, υπό την έννοια της προπαρατεθείσας νομολογίας, να παρέμβουν στη δίκη μεταξύ της ACL και της Επιτροπής.

13 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η απόφαση ανακλήσεως του ευεργετήματος ασυλίας η οποία λαμβάνεται βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 6, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), έχει ως αντικείμενο, αφενός, να γνωστοποιήσει στις αποδέκτριες επιχειρήσεις την προσωρινή άποψη της Επιτροπής ως προς το συμβιβαστό των κοινοποιηθεισών συμφωνιών με το άρθρο 85 της Συνθήκης και, αφετέρου, να αφαιρέσει από αυτές το ευεργέτημα της ασυλίας έναντι των προστίμων και, κατά συνέπεια, να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να επιβάλει ενδεχομένως πρόστιμο στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις στην περίπτωση που συνεχίσουν να εφαρμόζουν την κοινοποιηθείσα συμφωνία.

14 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει πρωτίστως ότι η απόφαση ανακλήσεως του ευεργετήματος της ασυλίας δεν έχει ως αποτέλεσμα να εμποδίσει τα μέρη της κοινοποιηθείσας συμφωνίας να την εφαρμόσουν. Παρ' όλον ότι είναι νοητό ότι ο κίνδυνος να τους επιβληθεί πρόστιμο μπορεί να αποτρέψει τα μέρη της συμφωνίας να την εφαρμόσουν, παραμένει εντούτοις το γεγονός ότι το ενδεχόμενο αυτό αποτέλεσμα, αναγόμενο καθαρώς στα πραγματικά περιστατικά,

εξαρτάται αποκλειστικά από τη βούληση των επιχειρήσεων που μετέχουν στη συμφωνία. Συνεπώς, ναι μεν οι τρίτοι σε σχέση με την κοινοποιηθείσα συμφωνία ενδέχεται να προτιμούν να επέλθει το αποτέλεσμα αυτό, πλην όμως πρόκειται απλώς περί εμμέσου και υποθετικού συμφέροντος που είναι ανεπαρκές για να διαπιστωθεί ότι η νομική τους κατάσταση επηρεάζεται από τη λύση της διαφοράς μεταξύ της Επιτροπής και των αποδεκτών της αποφάσεως περί ανακλήσεως του ευεργετήματος της ασυλίας.

15 Άλλωστε, έχει κριθεί ότι οι τρίτοι καταγγέλλοντες, όπως η ECTU, δεν έχουν θεμιτό συμφέρον να αφαιρεθεί από τα μέρη συμπράξεως το ευεργέτημα της ασυλίας (προαναφερθείσα στη σκέψη 8 διάταξη Prodifarma κατά Επιτροπής, σκέψη 43). Συγκεκριμένα, αντίθετα με τα προσωρινά μέτρα που η Επιτροπή μπορεί να λάβει βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, η άρση της ασυλίας έναντι των προστίμων δεν μπορεί να ωφελήσει ευθέως τους τρίτους καταγγέλλοντες. Επί πλέον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η απόφαση ανακλήσεως του ευεργετήματος της ασυλίας, απόφαση την οποία υπαγορεύουν σκέψεις σκοπιμότητας και γενικού συμφέροντος, δεν έχει σκοπό να προστατεύσει τα συμφέροντα τρίτου επιχειρηματία. Συνεπώς, οι τρίτοι δεν μπορούν να δικαιολογήσουν επαρκές συμφέρον να παρέμβουν σε δίκη σχετική με απόφαση ανακλήσεως του ευεργετήματος της ασυλίας.

16 Επί πλέον, η απόφαση βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 6, του κανονισμού 17 λαμβάνεται κατά το πέρας ειδικής διαδικασίας χωριστής από την επί της ουσίας διαδικασία η οποία έχει σκοπό να εξεταστεί το συμβιβαστό της κοινοποιηθείσας συμφωνίας με το άρθρο 85 της Συνθήκης και στο πλαίσιο της οποίας παραμένουν άθικτα τα διαδικαστικά δικαιώματα των τρίτων καταγγελλόντων (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαρτίου 1967, 8/66, 9/66, 10/66 και 11/66, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 489).

17 Τέλος, η εν λόγω απόφαση ανακλήσεως του ευεργετήματος ασυλίας έναντι των προστίμων δεν έχει καμία συνέπεια για το οριστικό κύρος των κοινοποιηθεισών συμφωνιών και, συνεπώς, δεν μπορεί να μεταβάλει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων τη νομική κατάσταση των ενώσεων που ζητούν να παρέμβουν ή των μελών τους.

18 Από την ειδική φύση της παρούσας διαφοράς προκύπτει ότι, ακόμη και αν το δικαίωμα παρεμβάσεως ερμηνευθεί ευρέως υπέρ των ενώσεων, τα επιχειρήματα που προέβαλαν η ECTU και η ECSA δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την παρέμβασή τους εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, η τέταρτη προϋπόθεση που τάσσει η νομολογία για να επιτραπεί η παρέμβαση ενώσεων, δηλαδή το να μπορούν τα συμφέροντα των μελών της ενώσεως να επηρεαστούν σε σημαντικό βαθμό από την εκδοθησομένη απόφαση, δεν πληρούνται εν προκειμένω αν ληφθεί υπόψη η φύση της προσβαλλομένης πράξεως.

19 Κατά συνέπεια, κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε η ECTU ή η ECSA δεν μπορεί να μεταβάλει την ανάλυση αυτή. Συγκεκριμένα, αρκεί να επισημανθεί ότι τα επιχειρήματα αυτά αφορούν την επί της ουσίας διαδικασία που έχει σκοπό να εξεταστεί το συμβιβαστό της κοινοποιηθείσας συμφωνίας με το άρθρο 85 της Συνθήκης και όχι την ειδική διαδικασία που περατώνεται με την απόφαση ανακλήσεως του ευεργετήματος ασυλίας έναντι των προστίμων, απόφαση που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής που άσκησε η ACL.

20 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι αιτήσεις παρεμβάσεως που υπέβαλαν η ECTU και η ECSA πρέπει να απορριφθούν.

21 Επομένως, παρέλκει η απόφανση επί της αιτήσεως της ACL να τύχουν ορισμένα στοιχεία της δικογραφίας εμπιστευτικής μεταχειρίσεως έναντι της ECTU.

Επί των δικαστικών εξόδων

22 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες και η καθής δεν υπέβαλαν αιτήματα σχετικά με τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν, αντιστοίχως, λόγω των αιτήσεων παρεμβάσεως της ECTU και της ECSA, πρέπει να διαταχθεί ότι οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα που σχετίζονται με τις αιτήσεις παρεμβάσεως της ECTU και της ECSA.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει τις αιτήσεις παρεμβάσεως της ECTU και της ECSA.

2) Η ECTU και η ECSA καθώς οι προσφεύγουσες και η Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα που σχετίζονται με τις αιτήσεις παρεμβάσεως της ECTU και της ECSA.

3) Επιτρέπει στη Γαλλική Δημοκρατία να παρέμβει στην υπόθεση T-18/97 υπέρ της καθής.

4) Αντίγραφο όλων των εγγράφων της διαδικασίας θα επιδοθεί, με επιμέλεια της Γραμματείας, στην παρεμβαίνουσα.

5) Θα ταχθεί στην παρεμβαίνουσα προθεσμία για να εκθέσει εγγράφως τους ισχυρισμούς της.

6) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα που σχετίζονται με την παρέμβαση της Γαλλικής Δημοκρατίας.

7) Το Ηνωμένο Βασίλειο φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

8) Παρέλκει η απόφανση επί της αιτήσεως εμπιστευτικής μεταχειρίσεως.

Λουξεμβούργο, 23 Μαρτίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Azizi